Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: ”Syner”, i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 75. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094785120/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

som jeg har suse ned over jere trætte lemmer! I galop, og forsvind.

Se, hvor de slankne skylegemer driver bort i uordentlige hobe! Og nu, vinde, tilfalder byttet jer. Alt, hvad lynet har slået løst fra jorden, er jert; grib det, og far bort!

De frække vinde falder raske og villige over deres bytte. De stormer vredt af sted med grene, blade og blomster i et milelangt tog, et sejerstog, et triumftog, og sommeren har med sine rigdomme måttet levere alt det fornødne til festen. Med frisk løv om hovedet og blomster til slæb fører vindene hen over kampplads og fråser i rov.

Timen er glet. Farvel vinde, tak skyer! Gå så tilbage til jer herre, og sig ham, at jeg nu føler, hvor stolt det er, at ens vink betyder torden, at ens nik følges af et lyn, der slår ned.

Men nu ved jeg et: jeg vil ikke være menneske mere. Jeg vil ikke være blandt dem, der får ris af lynstråler, og som overfuses af tordenskrald – nej, jeg vil selv være en sky, en uvæsky. Mørk, lumsk og skummel vil jeg stå over menneskenes hoveder, og i nederdrægtig tavshed vil jeg udruge de mest ubarmhjertig skarptakkede lyn. Jeg vil hænge dær truende og tavs og underfundig udtænke gyselige tordenskrald. Stiltiende og kulsort vil jeg drive på himlen i lange tider, skulende og med fremhykket uskadelighed vil jeg formørke solen, men ellers lade som ingenting. Jeg vil se dem først blive bange og så, skuffede af min vel beregnede, infame stilhed, ta mod til sig og ikke regne mig for noet, anse mig for en uskadelig sort klat skidt, som ganske vist uheldigvis er kommet til at hænge deroppe, men som man jo kan la være at se på, da den dog ingen fortræd gør.

Og så omsider, netop som de er midt i at æde og drikke og formere sig, så vil jeg udsende min langsomt og i det dulgte avlede søn, lynet; med et grufuldt tordenvræl vil jeg slippe ham ud af min favn, la ham hvisle som det hvasseste ildspyd gennem det uforberedte verdensrum ned til de forlængst fuldstændig beroligede mennesker.

Ha, ha! Langt skal det tordengrin være, som ryster mine sider, når jeg ser min søn sprede uventet, fordærvelig ild om sig. De skal med skræk se, at den sorte sky er blevet hvidglødende, at den døde sky er blevet levende.

SYNER.p65 75 13-02-2008, 11:56